

asuivat ja treenailivat samalla pikkutallilla Sipoossa, mutta Hopo on sittemmin muuttanut Mäntsälään kartoittamaan uutta treenilenkkiverkostoa. Atte tahkoo edelleen ahkerasti Sipoon metsäpolkuja ja hiekkatieverkostoa.

Ikäkeisareita kun ovat, niin hirvitävän ryppytsaista ei harjoittelu ole, mutta hevosharrastukseen saa helposti mielekkyyttä lisää, kun alkaa seurata maastolenkkien keskinopeutta ja sykkeen palautumista. Molemmissa tiimeissä ajatellaan myös niin, että kun pidetään ikääntyvä hevonen hyvässä kunnossa, niin yhteisiä vuosia ja treenikilometrejä ehtii vielä kertyä paljon lisää.

Starttikurssilla sisään

Sekä Tiina, että Kari olivat kuulleet jotain lajista ja halusivat tietää siitä enemmän. Ensin he kävivät kumpikin tahoillaan matkaratsastuksen starttikurssin ja pääsivät sitä kautta sisälle lajiin, sen sääntökierroihin ja harjoitteluun. Työtä alettiin tehdä määrätietoisesti ja molemmat ratsukot starttasivat ensimmäisen kerran 15 kilometrin kilpailuharjoitusluokassa syksyllä 2006.

Atte nappasi heti hyväksytyt suorituksen ja Hopo valitettavasti hylätyn suorituksen korkean sykkeensä vuoksi.

Tästä eteenpäin ratsukot napsivat suorituksia tasaiseen tahtiin ensin 15 kilometrin luokassa ja sitten 30 kilometrin luokassa. Atella oli hyvä putki hyväksytyjä suorituksia ja Hopolla aina välillä hylättyjäkin suorituksia tuon nimenomaisen korkean sykkeen vuoksi. Muuten lääkärintarkastuksessa ei ole kummallakaan ollut koskaan huomautettavaa ja helpottavaa toki on, että liike on aina ollut puhdasta.

Matkaratsun on oltava sillä tavalla perusterve, että rasituksen jälkeenkin sen keuhkot ja sydän toimivat normaalisti. Hevonen ei saa matkan aikana kuivua, tai sen liikkeissä ei saa olla huomautettavaa. Hevosta ei siis voi vetää piippuun, vaan sen on oltava lähes samassa kunnossa 20 minuutin palautumisen jälkeen, kuin mitä se on ennen lähtöä.

50 km:lle

Aten ja Tiinan tiimillä oli tavoitteena jo loppukesästä 2007 kokeilla kisoissa 50 kilometrin matkaa, mutta helteiset säät arveluttivat ja niin ratsukko tyytyi hakemaan varmuutta 30 kilometrin kisalenteiltä. Maaliskuussa 2008 molemmat tiimit starttasivat raskasta säätä

uhmaten 50 kilometrin kilpailuun ja vähän ehkä jopa yllätykseksi molemmat saivat hyväksytyt suorituksen. Kyseinen suoritus on molemmille hevosille tähänastisista saavutuksista paras ja saattaa myös kunnioitettavan iän vuoksi parhaaksi suoritukseksi jäädä.

Molemmat hevoset alkavat jo kisauraansa jäähdytellä, vaikka matkaratsastusta on tarkoitus jatkaa niin pitkään, kuin hevosilla menohalua riittää ja pysyvät terveisinä. Mitään suuria tavoitteita ei kummallakaan ratsukolla alkavalla kaudella ole, mutta 30 kilometrin luokissa heitä varmasti tullaan näkemään myös tänä vuonna. Ihan mahdollisena Kari ei pidä sitä ajatusta, että Hopo syksymmällä vielä starttaisi kertaalleen 50km seuraluokassa, vaikka alkutalvi meniikin vähän sairastellessa.

Ehtona starttiin on tietenkin, että alkuvuoden harjoittelu sujuu ongelmitta ja hevonen pysyy terveenä. Iäkkään hevosen kestävyyskunto kun putoaa nopeasti ja kunnan kohotus onkin jo haastavampi juttu, jos sairaslomaa syystä tai toisesta joudutaan pitämään.

Onnistunut cup-sarja

Vuonna 2007 Suomen Matkaratsastusseura järjesti yhteistyössä Suomenratsut ry:n kanssa koko vuoden kestävästä suomenhevos-cupin. Kisakaverukset ottivat aktiivisesti osaa cupin osakilpailuihin. Mukana oli ilahduttavan paljon suomenhevosia ja Kiikun-Ajatus, sekä Hopo sijoituivat hyvään keskikastiin, mutta eivät kisanneet aivan kärkisijoista. Siihen olisi vaadittu vuoden aikana osallistuminen 80km tai 120km kilpailuun.

Cup oli kuitenkin mukava lisä kisareisuihin ja luonnollisesti kisakalenterista tuli poimittua juuri niitä kisoja, jotka olivat cupin osakilpailuja. Jatkossa toivoisi, että vastaavia cup-tyyppisiä kokonaisuuksia järjestettäisiin. Harva suomenhevonen pystyy kisaamaan esimerkiksi arabeja vastaan, joten oli todella palkitsevaa kisata muiden muhkupeppujen kanssa cup-pisteistä.

Monipuolinen harjoittelu

Matkaratsastus, kuten mikä tahansa kilpaurheilu, vaatii harjoittelua. Suurin osa harjoittelusta on lajille tyyppistä maastossa tapahtuvaa ratsastusta ja mitä pidemmistä kisamatkoista on kyse, niin sitä enemmän täytyy takana olla myös

harjoituskilometrejä. Osa harjoituksista tehdään kisavauhdilla, mutta mukaan mahtuu myös kevyellä sykkeellä tehtäviä pitkäkestoisia kävelylenkkejäkin.

Sanonta kuuluu, että matka ei tapa vaan vauhti ja se täytyykin olla aina mielessä, kun matkaa ratsastetaan. Monipuolinen harjoittelu on tässäkin lajissa kaiken perusta. Molemmat hevoset treenaavat myös koulua. Hopo käy säännöllisesti tunneilla ja joskus se jopa vähän hyppii pieniä esteitä sen, mitä tuollainen massiivinen hevonen kykenee. Kenttätyöskentely ja koulukiemurat takaavat kuuliaisuuden, joka hevoselta vaaditaan myös maastossa.

Kun suomenhevosista on kyse, niin molemmat tekevät myös mielellään kärrylenkkejä. Aten harjoittelukilometrit ylittivät vuonna 2007 reippaasti 2500 kilometrin maagisen raja ja Hopon treenikalenteriin kertyi vuonna 2008 kilometrejä vähän alle 2000. Molemmat ratsastajat toteavat, että treenikaveri on hyvä juttu, sillä matka taittuu kepeämmin hyvässä seurassa ja pahoissa paikoissa toisesta hevosesta saa mukavasti vetoapua, vaikka yksinkin täytyy tietysti voida matkaa taittaa. Kisalenteillä hevosia tulee ja menee ja kaikkeen täytyy sopeutua.

Kiikun-Ajatus ja Hopo saivat palkintolaattansa alkuvuodesta. Kumpikin ratsastaja pitää saavutusta ja palkintoa suurena arvossa. He toivovat, että heidän esimerkkinsä mukaan matkaratsastusta uskaltautuisivat kokeilemaan muutkin ”suokki-ihmiset”. Kaikkien ei tarvitse tavoitella kultaa ja kunniaa 120 kilometrin luokissa, mutta suomenhevoset nauttivat vauhdikkaasta menosta maastossa, ja niillä on selvä pää ja sitkeyttä, jotka ovat kaikki ominaisuuksia, joita hyvältä matkaratsulta vaaditaan.

Ratsastajalta vaaditaan ripaus kilpailuhenkisyttä ja toinen ripaus rämäpäisyyttä, mutta sitäkin kaikilla suomenhevosihmisillä onkin. Tiina ja Kari rohkaisevat kaikkia kokeilemaan lajia edes kerran, mutta kannattaa olla varovainen, sillä kokeilu voi koitua kohtalokkaaksi ja lajiin jää helposti koukkuun.

Teksti: Heidi Laurinen
(www.suonpaa.net/hopo)
Kuvat: Hannu Kaksonen

Hopo ja Kari Kärkkäinen Vesilahden 50km:llä.